

Respect pentru oameni și cărți

Aurel Cărășel

Galaxia Sudică 6 - Salt Orbital Spre Inima Therrei

Copyright@ Aurel Cărășel

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București

email: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂRĂŞEL, AUREL

Galaxia Sudică 6 - Salt Orbital Spre Inima Therrei

București : Tritonic Books, 2019

ISBN 978-606-749-418-1

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: BOGDAN HRIB

Bun de tipar: aprilie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

AUREL CĂRĂŞEL

Se dedică ascasă cărțile prietenului Sabin Repeturici
pentru fantasica moștenire numită Alantykron

GALAXIA SUDICĂ 6

SALT ORBITAL SPRE INIMA THERREI

București, 2019

SUMAR

1. PERSONALITATEA-FRANCK ȘI SCINDAREA-GABRIEL

2. SALT ORBITAL SPRE INIMA THERREI

3. DISCUȚII CINICE CU UN ZEU

PERSONALITATEA-FRANCK ȘI SCINDAREA-GABRIEL

FRANK OSTRENT și Gabriel Garcia Ostrent erau două ființe umane diferite, care împărțeau același trup. Lucru greu de înțeles pentru majoritatea absolută a celor care nu trăiseră, nici măcar o dată, experiența translării personalității în recipientul unui alt corp.

Primele experimente de acest fel fuseseră făcute încă din anii 57-60 ai Erei Cosmice, atunci când Laboratoarele Shelley din Martinica și din Trinidad-Tobago ale fostei SUA, preluate de conglomeratul intitulat Mica America, începuseră să producă droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin intermediul ingineriei genetice. Din acel moment, posibilitatea transferului de personalitate devenise o realitate aproape obișnuită, dar populația civilă, întoarsă parțial la sălbăticie, în urma războiului, acorda savanților eticheta de vrăjitori și susținea cu frenezie anatema aruncată de biserică catolică asupra științei. Pentru că numai vrăjitorie neagră putea fi considerată acea știință care îngăduia persoanelor muribunde să-și părăsească trupurile și să ia în stăpânire corpuși noi sau, pur și simplu, să fie depozitate în *bânci de personalitate*, până la disponibilizarea/conceperea de recipiente corporale.

Cel mai bine își amintea de perioada aceea Frank, întrucât chiar trăise atunci și participase din plin la toate frământările ei. Fusese mercenar în trupele de elită ale armatei iraniene și contribuise la distrugerea Orașului Satelitar Avacuum, la comanda prințului moștenitor Al-Orkad Bagdharum. Capturat de forțele speciale musulmane, fusese torturat, până la completa desfigurare corporală, apoi congelat într-o din anexele coloniei și păstrat în vederea unei recuperări viitoare de informații.

Recuperare care nu mai avusese loc, din cauza transformărilor politice, în formă de avalanșă, care schimbaseră contextul social și acordaseră dreptul de posesie asupra artefactelor artificiale de pe orbitele circumterestre tuturor acelora care puneau primii piciorul pe ele și își declarau intenția de a le păstra, întreține și folosi, la Oficiul pentru Spațiu al noii Structuri Administrative Spațiale.

Anexa în care erau menținuți în stare de stază 114 mercenari, fără identitate, fusese preluată de o brigadă de intervenție, aparținând armatorului Bogomil Silvermood-Hata, care o transportase mai întâi pe o orbită niobiană, apoi o transferase în cala unui cargou modificat și dusă, în secret, către Deimos, unde armatorul închiriașe mai mult de o treime din tunelurile rămase neutilizate, după încheierea lucrărilor de construire a coloniei Secundus. După aproape doi ani therrani, îi fusese atribuit un corp masculin Powell, dar nu apucase să se acomodeze cu el, deoarece la trezirea din cel de-al paisprezecelea somn de recuperare indus se văzuse restricționat în emisfera cerebrală stângă și limitat la ocuparea întregului corp numai la anumite intervale orare. În restul timpului, era obligat să doarmă și nu știa cum era folosit trupul ce-i fusese alocat. Astă până în dimineață în care cele câteva grupuri de supraviețuitori ai fostei colonii Eratostene lansaseră, sub picioarele lor, semnalul de solicitare urgentă de ajutor.

— Eu cred că este tot o amintire-capcană, se strâmbă Gabriel și supse câteva picături de ciocolată caldă din tubul de sticlă vulcanică, așezat în protecția de pe tăblia mesei. Eu nu-mi aduc aminte nimic despre Deimos sau despre Secundus.

— Am mai discutat despre asta, se strâmbă celălalt și mută paiul în tubul alăturat, din care trase două gături zdravene de rumvac, singurul alcool sintetic acceptat în Colonii.

Dacă barul „Amintirea cometei” nu ar fi fost în întregime gol, probabil că eventualii consumatori s-ar fi mirat foarte mult de combinația respectivă. Singura persoană care ar fi putut să o facă, însă, era barmanul, un indian, cu părul strâns în coadă și cu o barbă neagră, cărlionată, fixat într-un scaun pe rotile, în spatele tejghelei, din cauza picioarelor amputate. Dar el era cufundat într-o vizionare retinială și Frank era sigur că habar n-avea ce se petreceea la nici trei metri de el.

— Cu certitudine că am fost pe Deimos, cunosc o mulțime de detalii de contact despre tuneluri, știu parolele care deschid ieșirile spre terminalele portului, indicii de corecție care conduc spre magaziile de alimente, ale primilor mineri ce au forat fosa centrală... chiar și procentajul corect de azot-oxygen, pentru fiecare clasă de galerii, în parte. Amintirile false nu pot cuprinde detalii, ci numai imagini brute.

— Serios?! făcu celălalt, dregându-și vocea, cu atenție. Astă era în perioada de dinainte de Războiul de 87 de minute, când ingineria genetică abia se desprinsese de codurile morale de dinainte de Era Cosmică. Acum, pufni el nervos, cred că îți pot introduce în memorie chiar și imagini de la propria înmormântare, să te determine să crezi că ai participat la ea și că ai aprins o lumânare, la căpătâiul răposatului.

Dincolo de hubloul oval, soarele era o monedă minusculă de argint, care se pregătea să treacă dincolo de ecuatorul

asteroidului. Peste câteva minute, în port avea să fie o noapte adâncă, străpunsă numai de lăncile reflectoarelor de poziție. „Hermanstaadt” se găsea, probabil, la peste douăzeci de mii de kilometri distanță, dar în spațiu cifra aceasta nu însemna aproape nimic. Pentru o navă cu amplificator fotonic, care înainta cu viteza de croazieră de 100.000 km/oră, distanța era un fleac, iar el știa că „Hermanstaadt” suferise câteva transformări tehnice, pe asteroidul Vesta, înainte de a fi achiziționată de clanul Hata.

Franck rânji și se destinse. Cel care dirija mișcările lui Estel Eyre Powell era Gabriel, aşa că putea să bea liniștit, până la sosirea curierului. Chiar dacă își depășea limita, nu era nicio pagubă, eu-ul de alături ar fi știut să se descurce și fără el, avuseseră mai multe conversații pe această temă, în ultima vreme, și era sigur că nu avea să se abată de la cele stabilite.

— În fine, dădu el din mâină. Faptul că nu înțeleg de ce a trebuit să pună în aceeași oală personalitatea unui soldat cu aceea a unui sociolog, nu înseamnă decât că eu nu înțeleg asta. Nu că nu ar fi având nicio noimă. Pentru cel care a realizat mixul, pesemne că va fi avut. Mai nasol este că, permanent, unul dintre noi trebuie să stea pe tușă. Dacă barmanul nu ar fi atât de prins în digitalizare, cred că ar începe să se întrebe ce e cu corpul ăsta de stă complet nemîșcat vreme de 10-12 minute, apoi tresare brusc și se repede la unul dintre pahare, soarbe din el, apoi recade în amortire, încă 10-12 minute.

— Majoritatea clienților lui fac același lucru. Cine naiba mai are timp să socializeze într-un bar, când *extensiile* te trimit instantaneu în toate zonele cu acces la Nenia?

— Nu te impacienta, făceam și eu conversație. Nu ne întâlnim prea des, aşa că nu-mi vine să tac, atunci când se întâmplă. Mai luăm un rând? Până anunță andocarea, or să mai treacă niște ore bune, iar până se termină formalitățile portuare am putea chiar să tragem și un pui de somn.

Gabriel Garcia se foi neliniștit, iar trupul îi asculta comenziile subliminale, făcând mâinile să se închidă și să se destindă spasmodic în jurul tubului cu lichid negru. Franck rânji din nou: coechipierului său nu-i plăcea alcoolul, iar faptul că el putea să bea fără măsură, îl speria, deoarece, indiferent cine era la comandă, putea să piardă parțial controlul asupra corpului. Mai rău, încă, atunci când se trezeau din vreo beție, starea de creață și de amețeală postbahică năucea corpul Powell, care nu se mai dovedea capabil ore întregi de vreo activitate utilă.

— Nu cred că mai avem tot acest timp liber, pe care-l presupui, îi dădu replica, după câteva clipe. Chiar dacă nu știm nimic exact, este vorba despre o misiune de durată și presupun că va trebui să plecăm în cel mai scurt timp. Poate chiar cu ”Hermanstaadt”, după ce termină de descărcat. Ar fi bine să mergem la fagure și să ne facem bagaje.

— Una mică nu strică, plescăi din limbă Franck. Hai, ridică mâna și lovește în clopoțelul ăla...

De fapt, mai mult decât ideea de a continua să bea îl fascina gândul de a-l vedea în încurcătură pe celălalt.

— Haide să cădem la o învoială, se bâlbâi Gabriel și, deși nu-l vedea, Franck era sigur că abia stăpânea tremurul picioarelor sub masă. Uite, promite-mi că nu mai bei, în timpul misiunii ăsteia, iar eu sunt de acord să mergem, după asta, într-un concediu, pe Therra. Într-o din coloniile alea de vacanță, deschise de Uniunea Sudică, în marea Caraibelor. Și am să fiu de acord cu orice fată pe care o să pui ochii.

— Ți-e frică de mine, când sunt beat! realiză cu uimire soldatul.

— Mi-e frică de ce i se poate întâmpla corpului ăstuia, atunci când te chinui sistematic să-l distrugi. Nu avem niciun fel de asigurare medicală, ai uitat? Nimici nu acordă asistență umanilor Powell.

Avea dreptate. Franck își linse buzele imaginare. Chiar ar mai fi băut un pahar. Și nu doar aşa, de-al dracu'. Asistență

medicală, pe naiba! Era destul de sigur că, dacă era să li se întâmple ceva, patronul avea să le asigure un alt corp de schimb. Erau prea buni, ca să fie risipiti. Asasini perfecti, care nu lăsau niciodată urme, dar ofereau, în schimb, vinovați pentru a fi deferiți justiției.

— Cred, totuși, că am să trec nepăsător pe lângă partea aia cu vacanța și curvele ei frumoase și am să mai iau un rom. Dacă nu vrei să vezi treaba asta, n-ai decât să chemi barmanul, cu ochii închiși.

După câteva clipe, Gabriel cedă și corpul întinse mâna spre clopoțel. Înainte de a-l atinge, însă, bărbatul din spatele tejghelei de crom tresări, ridică fruntea și privi fix către ei.

— Ești Franck Gabriel Garcia Ostrent?

— De ce-aș răspunde la o astfel de întrebare? Gabriel încordă corpul și Franck simți aburii băuturii risipindu-se. Ești un agent de identificare?

— Du-te dracu! Înjură indianul și, dintr-o singură mișcare, apropie scaunul de marginea stângă a tejghelei. Am servit la „Panterele Negre”, până ce mi-am pierdut deplasatorii. Crezi că o panteră ar schimba tabăra nitamnisam?

El, unul, ar fi schimbat-o, pentru o sumă cu atâtea zerouri la coadă, încât să devină convingătoare, se gândi soldatul, dar îi lăsă celuilalt misiunea ingrată de a răspunde.

— În fine... Gabriel ii dădu comandă corpului să ridică brațul, ca pentru a opri șuvoiul de vorbe al celuilalt. Sunt acel Ostrent...

Se opri, șovăind, ca pentru a-și căuta cuvintele.

— ...de care ai întrebăt.

Indianul se prinse de colțul lucios al tejghelei și se ridică peste ea. Îi făcu semn să se apropie. Franck simți corpul șovăind, apoi ridicându-se și deplasându-se în direcția barului. Închise ochii imaginari și așteptă.

— Vreau să văd un identificator.

— De ce? întrebă neliniștit Gabriel.

— Am fost contactat de navigatorul automat de pe „Hermanstaadt”. Vrea să transmită un mesaj. Numai pentru numitul Franck Gabriel Garcia Ostrent.

— În cazul asta... Gabriel întinse degetul în osul căruia era încrustat identificatorul. E-n regulă?

Indianul apropie de el cititorul de carduri, interpreta rezultatul, apoi îl așeză alături.

— Nava a fost declarată parazitată, după inspecția bacteriologică. Nu i s-a permis intrarea în docuri și nici contactul direct cu vreun membru al coloniei.

Gabriel se răsuci în direcția lui, ca și când l-ar fi putut vedea. Franck răsuflă adânc și se strădui să se concentreze.

— Întreabă-l cum de pe el l-au putut contacta.

Corpul Powell își îndreptă spinarea, apoi buzele se arcuiră, formulând întrebarea.

— Nu sunt doar un angajat al barului ”Amintirea cometei”. Indianul își încrucișă degetele și le trozni, cu nervozitate. Lucrez, de fapt, pentru clanul Silvermood-Hata, dacă chestia asta îți spune ceva. Am primit ordin să te conduc la bord și aşa voi face. Te aştept, peste o oră, la Monument, cu tot echipamentul de care ai nevoie.

— Si carantina? își rotunji buzele Franck, fără să știe dacă Gabriel va face același lucru cu corpul Powell.

Nu o făcu, mulțumindu-se doar să repete întrebarea.

— Niciodată afacerile nu merg mai bine, ca atunci când carantina încide porțile oficiale, râse fără veselie barmanul, după care se lăsă să alunece înapoi în scaun.

Bărbatul aruncă o privire curioasă peste umărul lor comun, dar Gabriel, aflat încă la comandă, trânti fereastra taxiului și îl determină pe Powell să ii arate degetul mijlociu, îndreptat în sus, într-o mișcare cu un sens indubitatibil. Șoferul mormăi ceva ininteligibil, care ar fi putut foarte bine

să fie chiar o înjurătură, apoi ridică tubul din oțel ranforsat cu vanadium deasupra șinei și acceleră ușor către prima intersecție. Evident că avea să le toarne celor de la Depoul istoriei trăznită despre țăcănitul de Ostrent care se duse la docuri, deși cosmoportul era închis, din cauza carantinei.

Indianul îi aștepta la Monument, aşa cum promisese. Un fel de statuie stranie, dedicată primilor mineri, de pe Deimos, uciși într-o explozie de gaze, atunci când deschise să galériile Coloniei. Un pescăruș uriaș, din cuie, șuruburi, nituri, sârme și bucăți de poliplast care, în loc să se ridice în zbor, plutea pe un lac de smoală înghețată.

— Ne faci numai probleme, bombăni el, învârtind căruciorul în jurul mormaniului de bagaje, așezat pe o placă gravitațională. Precis conductorul acela o să te țină minte.

— Și ce mai contează, dacă tot plec? Franck ar fi vrut să strige, dar trebui să se mulțumească cu vocea răgușită, aleasă de celălalt. Vreau să spun că nu mă voi mai întoarce, probabil, niciodată pe Deimos.

— Ești angajat pe termen nedeterminat al clanului Hata. În cazul asta, cuvântul *niciodată* nu are nicio valoare. Iar taxiurile aparțin forțelor armate ale SUTA. Adică unei forțe cu care Hata ar putea să se afle, la un moment dat, în conflict.

— Dă-o dracului! bombăni Franck, simțind că-și iese din sărite. Un căcănar, care a transportat un individ, aproape lipsit de bagaje până la Terminalul Doi. Ce or să constate din ceea ce astă analizorii statistici? Că un emigrant s-a plătit de satelitul astăzii nenorocit și a șters-o spre orizonturi mai bune.

— Depinde de tipul de analizor, interveni indianul, făcându-i să tresără pe amândoi. Agăță cărligul plăcii de gheara din spate a căruciorului. Cei hiperspecializați ar putea, numai din atâtă lucru, să indice portul de destinație, cu o margă de eroare de 12%. Astăzăină că, la celălalt capăt, te-ar putea aștepta o armată.

Se uită fix la ei. O lumină monocromă scotea în evidență trăsăturile aspre ale feței corpului Powell. Aproape că îi venea să creadă că bănuia adevărul despre amândoi, își spus Franck, după care oftă și închise ochii, dorindu-și să poată adormi, la comandă.

— Și, acum, ce naiba vrei, să ne dai o amendă? se răsti Gabriel, enervat.

— Aș vrea să vă las dracului aici și să-mi văd de treabă, scrâșni celălalt. Din păcate, am primit ordin să vă însوțesc, până la capăt.

— Ne-am pricopsit cu un olog, spuse încet de tot Franck, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzit. Oare ce ne mai așteaptă, până la sfârșitul porcăriei ăsteia?

— Un alt contract, râse, la fel de încet, Gabriel. Poate mai avantajos decât asta. Ar fi mai bine să taci și să încerci să dormi, până ce ajungem la bord și semnăm fișa postului.

Ocoliră Monumentul, prin partea sa vestică, depășiră o structură de control, un tabulator cu brațe inelare inerte, și pătrunseră în tubul care-i conducea spre Terminalul Doi.

Privită în ansamblu Colonia Secundus nu părea deloc impresionantă. Partea de suprafață, care includea docurile externe, bazinele, spațiul dedicat magaziilor și masei de manevră, terminalele, sala de așteptare și tuburile care făceau legătura cu corpul Coloniei, se întindea pe mai puțin de doi kilometri pătrați. Cu anexe de prelungire în spațiu, cu tot. Dar Franck trăise în interior suficient de mult timp, ca să poată calcula, cu destulă exactitate, că arterele subterane se întindeau pe 82 de kilometri linearî și că Sala Ostende avea peste 12 kilometri pătrați, ceea ce o făcea spațiul subteran amenajat cel mai mare din Sistemul Sol. Una peste alta, domnul Hata făcuse afacerea vieții sale, atunci când achiziționase, pe mai nimic, kilometrii aceia de subteran părăsit, la numai doi pași de suprafață unei planete în curs de terraformare, care avea să joace rolul unei noi Americi, pentru cei 12.887.029 de pământeni, care-și anunțaseră deja

intenția de a emigra, la punctele de lucru ale Organizației Națiunilor Spațiale.

Ieșiră printr-un sas, cu încuietoare mecanică, al cărui cifru indianul îl tastă cu un deget. Terminalul Doi era o punte lungă și îngustă, separată de spațiul cosmic de o semisferă de plexis superdens, care amplifică lumina puținelor stele, care intrau în raza vizuală a portului. Le făcu semn să urce pe partea din spate a unui scuter de marfă și, după ce se asigură că fixaseră toate chingile de siguranță, intră în cabina pilotului, aprinse farul și cuplă alimentarea electrică.

Scuterul bâzâi ușor și se ridică deasupra podelei, stârnind un roi de scânteie electrostatice, în jur. Până la capătul terminalului, corpul Powell de-abia reuși să își strângă picioarele în jurul pilonului din mijlocul benei. Brusc, scuterul se cabră în fața curbei semisferei, asemenea unui animal speriat. Rotațiile motorului se accelerară transformându-se într-un sunet aproape inaudibil, care făcu maxilarul lui Powell să scrâșnească atât de puternic, încât Franck îi simți violența până în străfundurile ființei. Se întrebă dacă și Gabriel pățise același lucru, dar nu mai apucă să formuleze întrebarea, pentru că scuterul se repezi, pur și simplu, cu toată viteza, în peretele de plexis. Se așteptă ca ecoul izbiturii să-i proiecteze înapoi, până în plasa de siguranță, din oțel multistrat, care dădea ocol terminalului, în partea dinspre colonie. Dar aparatul trecu prin el, ca printr-un perete de abur, și se treziră în tubul telescopic care legă terminalul de navele andocate.

Un zid de forță, înțelese soldatul, după care scrânetul dinților lui Powell încetă, semn că motorul scuterului revenise la rotația obișnuită. În virtutea inerției, continuără să alunece de-a lungul axei, mai mult de 300 de metri, apoi clemele magnetice ale tubului deveniră active, iluminându-se imediat ce treceau de ele și încetinindu-le înaintarea.

— O cale de acces secretă, interveni Gabriel Garcia, răsucindu-se, să vadă mai bine o nișă de salvare, pe lângă care tocmai treceau.

— Cum de ți-ai dat seama?! bombăni el, enervat. Problema e de unde naiba o cunoaște schiopul ăsta...

Scuterul se opri la mai puțin de 10 metri de sasul către exterior. Dacă-și amintea bine, indianul spuse că „Hermanstaadt” fusese oprită dincolo de limita exteroiară a docurilor. Între locul unde se găseau ei, acum, și acela în care astronava își corecta poziția, la fiecare trei ore și 49 de minute, puteau să fie și 3-4 kilometri, dar și 120. Sau chiar mai mulți. Ori putea fi, pur și simplu, ancorată pe una din orbitele încrucisate, dintre Deimos și Phobos. Sau chiar pe o orbită marțiană eliptică, urmând să revină în punctual de întâlnire cu Deimos peste mai mult de 22 de ore.

Indianul se desprinse din legături și pluti spre ei, smucindu-se în mânerele de plastic, amplasate din trei în trei metri, atât pe zidurile concave, cât și pe tavan. Se opri în dreptul lor și coborî cu căruciorul pe podea.

— Vom ieși prin sasul acela, le spuse.

— Ce rost are să-și faci griji? rânji Franck Ostrente, deși era sigur că tovarășul său nu îi acorda niciun pic de atenție. Ieșim prin sasul acela și gata cu toate grijile noastre. Se vor congela la -189°C , în timp ce prostovanul ăsta de Powell va exploda, prin decompresie, împrăștiindu-și mațele printre stele. E adevărat că nu știm ce se va întâmpla cu personalitatele noastre, dar putem să presupunem.

— În cabina scuterului, există două costume de exterior. Cel mai mic este pentru subsemnatul. Îi faceți vânt către mine.

Ca și cum ar fi fost așteptați, se gândi Franck, dar nu apucă să mai spună nimic, deoarece Powell se și pusese în mișcare, către partea dreaptă a scuterului. Undeva, departe, țuii stins o alarmă de proximitate și mai multe uși se închiseră automat. Nu era bine să fii prins pe coridoare de către o astfel de alarmă, uneori sistemul era golit, pur și simplu, în spațiu, alteori tunelurile erau inundate cu azot sau cu clor lichid, care se presupunea că înălătură posibilitatea răspândirii infecțiilor microbiene și bacteriologice.